

РЕШЕНИЕ

№ 7028

гр. София, 26.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 26.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **1037** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ вр. чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на С. Д. П., с адрес: [населено място], [улица], ет. 3, със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. 1, ап. 2 срещу Решение № 2153-21-142 от 21.12.2020 г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което е отхвърлена жалбата му срещу Разпореждане № РНП-1-4-21-00838184 от 09.11.2020 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО, с което на основание чл. 98, ал. 2 от КСО във вр. с чл. 113 и 114, ап. 1 от КСО и е разпоредено да възстанови недобросъвестно получена сума за пенсия за инвалидност поради общо заболяване /ИОЗ/ в размер 15 177,88 лв., от които главница за периода от 01.01.2010 г. до 30.11.2019 г. в размер 9016,20 лв. и законна лихва в размер б 161.68 лв. начислена до 09.11.2020 г., като е посочено, че лихвата по чл. 113 от КСО продължавала да се начислява до окончателното погасяване на задължението.

Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт и потвърденото с него разпореждане, като счита, че същите са постановени в разрез с материалноправните разпоредби, при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и при несъответствие с целта на закона. Подробни съображения са изложени в жалбата и в депозираните по делото писмени бележки. С оглед изложеното моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение на директора на ТП на НОИ С. – град и разпореждане № РНП-1-4-21-00838184 от 09.11.2020 г. на ръководителя на контрола

на разходите на ДОО, като незаконосъобразни.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. Ф., която поддържа жалбата по изложените съображения за незаконосъобразност на оспорения административен акт. Не претендира разноси по делото.

Ответникът - Директорът на ТП на НОИ С. - град, чрез процесуалния си представител юрк. А., оспорва жалбата, като неоснователна. Моли да бъде оставено в сила обжалваното решение, по съображения изложени в оспорения акт и депозираните по делото писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 70 състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

По данни от пенсионното досие на лицето се установява, че на С. Д. П. въз основа на подадено заявление № 134 от 14.01.2005 г., с Разпореждане № [ЕГН]/02.03.2005 г. са му отпуснати лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване /ИОЗ/, изчислена по индивидуален коефициент 1,046, и социална пенсия за инвалидност.

Във връзка с подаден в ТП на НОИ С. - град сигнал била извършена служебна проверка на пенсионното досие на жалбоподателя, при която от „Т.“ АД е представен образец УП-2 №1416/08.12.2004 г. за осигурителен доход 9535,59 лева, който бил различен в сравнение с представения от лицето със заявлението му за отпускане на пенсия образец УП-2 със същия номер, но за осигурителен доход 22 121,58 лв. Била изпратено на 27.09.2019 г. писмо до осигурителя, като от дружеството изрично било посочено, че не се потвърждава сумата 22 121,58 лева, а сумата от 9 535.59 лв.

След извършена проверка на разплащателните ведомости за периода от 01. 10.1981 г. до 01.10.1993 г., от [фирма] е издаден и образец УП-3 № 446/25.09.2019 г. за осигурителен стаж 11 години, 03 месеца и 05 дни, в който били вписани периодите на неплатен отпуск, който не се зачита за осигурителен стаж, с общ размер 08 месеца и 25 дни.

С оглед на новите доказателства, с Разпореждане № [ЕГН]/247 от 25.10.2019 г. е отменено разпореждането от 02.03.2005 г. за отпускане на пенсията и всички последващи, като са определени нови размери на зачетените осигурителен стаж и осигурителен доход, както и нов индивидуален коефициент - 0,608. Разпореждането от 25.10.2019 г. е било обжалвано от страна на жалбоподателя по административен ред, като в тази връзка е постановено Решение № 2153-21-61/23.03.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което жалбата е оставена без уважение като неоснователна. Видно от известие за доставяне, решението е връчено лично на жалбоподателя на 27.03.2020 г.

С последващо разпореждане № РНП-1-4-21-00754767/15.05.2020 г. е разпоредено С. Д. П. да възстанови недобросъвестно получената сума за пенсия за ИОЗ в размер 14 731,96 лв., от които главница за периода от 01.01.2010 г. до 30.11.2019 г. в размер 9016,20 лв. и законна лихва в размер 5 715.76 лв. начислена до 15.05.2020 г. Това разпореждане също е било обжалвано от страна на С. Д. П., като в тази връзка е постановено Решение № Ц2153-21-47/02.09.2020 г., с което контролният орган по чл. 117 от КСО е установил, че съгласно чл. 10, ал. 7 от НПОС разпореждането по чл. 98, ал. 2 от КСО за събиране на надвзетата пенсия се издава в едноседмичен срок от влизане в сила на разпореждането по чл. 98, ал. 1 от КСО, но в случая този срок спира

съгласно чл. За, ал. 1. т. I от КСО от 13.03.2020 г. до 13.05.2020 г. - за времето на обявеното извънредно положение в страната. В тази връзка, разпореждането от 15.05.2020 г. било отменено и пенсионната преписка е върната на длъжностното лице по чл. 98, ал. 2 от КСО за ново произнасяне.

С оглед на горното е постановено Разпореждане № РНП-1-4-21-00838184/09.11.2020 г., за възстановяване от жалбоподателя на недобросъвестно получената от същия сума за лична пенсия за ИОЗ в размер 15 177,88 лв., от които главница за периода от 01.01.2010 г. до 30.11.2019 г. в размер 9016,20 лв. и лихва в размер 6161,68 лв., начислена до 09.11.2020 г. - датата на постановяване на разпореждането.

Срещу разпореждането е подадена жалба вх. № 1012-21-1356 от 03.12.2020 г., въз основа на която е постановено Решение № Ц2153-21-142/21.11.2020 г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което същата е оставена без уважение като неоснователна и е потвърдено обжалваното разпореждане.

По делото е представена и заповед № 1015-21-52 от 01.02.2021 г. на директора на ТП НОИ - С. град, с което е наредено да бъде заличен дълга на С. П. за периода от 01.01.2010 г. до 31.12.2010 г. в размер на 905.28 лева главница, 1190.52 лева, лихва и 13.08 лева, лихва за просрочие, поради изтекла погасителна давност. Съдът намира, че така представената заповед, с оглед липсата на направено пред съда от жалбоподателя възражение за погасителна давност, не следва да бъде коментирана.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

По допустимостта:

Жалбата е подадена от лице по чл. 147, ал. 1 от АПК, чийто права са засегнати от оспорения административния акт, при спазване на срока по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащо на съдебен контрол на основание чл. 118, ал. 1 от КСО решение на директора на ТП на НОИ С. -град, поради което е процесуално допустима.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество относно нейната основателност.

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „д“ КСО разпорежданията за възстановяване на неоснователно получени плащания по държавното обществено осигуряване се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Оспореното решение на директора на ТП на НОИ – [населено място]-град е издадено от оправомощен орган, в рамките на неговата компетентност, съгласно разпоредбите на КСО. Разпореждане № РНП-1-4-21-00838184/09.11.2020 г., също е издадено от компетентен орган – М. С. – ръководител пенсионно осигуряване, на която с изрична заповед на директора на ТП на НОИ - С. град е възложено да издава разпореждания, при изпълнение на възложените функции на административен орган по чл. 98, ал. 1, т. 1 и ал. 2 и чл. 99, ал.1 от КСО.

Те са издадени в изискуемата от закона писмена форма, като са изложени

фактическите и правни основания за издаването им. Не са допуснати нарушения в производството по издаването им и съдът не открива основания за нищожност на актовете, предмет на съдебен контрол, каквито доводи са наведени от страна на жалбоподателя.

За да потвърди издаденото разпореждане директорът на ТП на НОИ [населено място] е възприел доводите на длъжностното лице по ПО и е приел, че за жалбоподателят във връзка влязло в сила разпореждане № [ЕГН]/247 от 25.10.2019 г. е възникнало задължение за възстановяване на недобросъвестно получена сума за пенсия за инвалидност поради общо заболяване /ИОЗ/ в размер 15 177,88 лв., от които главница за периода от 01.01.2010 г. до 30.11.2019 г. в размер 9016,20 лв. и законна лихва в размер 6 161.68 лв. начислена до 09.11.2020 г., като е посочено, че лихвата по чл. 113 от КСО продължавала да се начислява до окончателното погасяване на задължението. Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че решение № 2153-21-61/23.03.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С. – град, с което е оставено в сила Разпореждане № [ЕГН]/247 от 25.10.2019 г. отменящо разпореждането от 02.03.2005 г. за отпускане на пенсията и всички последващи, като са определени нови размери на зачетените осигурителен стаж и осигурителен доход, както и нов индивидуален коефициент - 0,608, не е надлежно връчено на жалбоподателят. Видно от представената на л. 76 от делото обратна разписка същото е връчено на 27.03.2020 г. лично на жалбоподателят. Следва да се посочи, че тези твърдения не са подкрепени от страна на жалбоподателя с каквито и да е доказателства или да са поискани в тази връзка събирани на доказателствени средства.

При влязло в сила разпореждане, с което се изменя и намалява първоначално определения размер на пенсията за ОСВ на жалбоподателя, спорен по-делото остава въпроса, дали недължимо получените от него суми са добросъвестно получавани или не, респективно дали същите подлежат на връщане, тъй като самото наличие на такива неправомерно получени суми вече е установено от влязлото в сила разпореждане.

За да бъде задължено лицето, получавало осигурителните плащания, да възстанови същите по реда на чл. 114, ал. 1 от КСО, ведно с лихвата по чл. 113 от КСО, не е достатъчно установяването на неоснователното им получаване. Задължението за връщане възниква в случаите, когато получилият ги е действал недобросъвестно.

В КСО не се съдържа легална дефиниция за понятието „добросъвестност“ при получаване на осигурителни плащания. С оглед общите принципи на правото, за добросъвестно получени осигурителни плащания следва да се считат тези, за които осигуреното лице е имало съзнанието и субективното убеждение, че му се дължат. Недобросъвестно ще е лицето, което е знаело или предполагало, че няма право да получи съответното плащане. Добросъвестността се предполага до доказване на противното. Няма данни за недобросъвестност от страна на лицето, претендирало и получило пенсия, когато същото не е укрило факти и е представило всички относими документи във връзка с придобитото право на лична пенсия. Проява на недобросъвестност би била налице, ако лицето е подало невярна информация относно релевантните за осигурителните плащания обстоятелства, какъвто е и настоящия случай.

Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 от КСО, посочена като правно основание за издаване на оспореното разпореждане за възстановяване на суми, е предвидено, че недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания се възстановяват от

лицата, които са ги получили, заедно с лихвата по чл. 113. Следователно, недобросъвестността на лицето, което е получило осигурителните плащания е предпоставка за възстановяване на получените суми.

Предвид събраните по делото доказателства и установената фактическа обстановка, настоящата инстанция счита за доказано недобросъвестно получаване на сумите от С.П., адресат на административния акт. Недобросъвестността предполага лицето, което е получило осигурителното плащане, да е знаело или да е било длъжно да знае за съществуването, респективно за несъществуването, на определени факти от обективната действителност, които са пречка за получаване на съответното осигурително плащане. В разглеждания случай са налице доказателства, от които може да се направи обоснован извод, че П. с подаването от негова страна към заявлението му за отпускане на пенсия на УП 2 № 1416 от 08.12.2004 г., съзнателно се е възползвал от неистински документи или документи с невярно съдържание, за да му бъде отпусната пенсия в по-висок размер. С представената невярна информация относно положения от него труд при посочения работодател жалбоподателят е целял да подведе и заблуди административния орган относно осигурителните му права. Не се споделят твърденията, че той не е действал недобросъвестно, тъй като вина за съставяне на неистинските документи имало лицето Ж. Г. и същият оказал пълно съдействие на разследващите органи. По делото с оглед разпределената от съда доказателствена тежест, жалбоподателят е следвало да проведе при условията на пълно и главно доказване твърденият си изложени в жалбата и да опровергае констатираното от страна на административния орган, което същият не е сторил това в съдебното производство.

Ето защо съдът приема, че са налице елементи от понятието "недобросъвестност", представляващи правоизключващи факти от обективна страна и съзнателното им укриване от деца от субективна страна за постигане на неправомерна цел - по-висок размер на отпуснатата пенсия.

Изложеното налага извод, че е осъществена предпоставката на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО за издаване на разпореждане за възстановяване на получените от жалбоподателя суми за обезщетение за временната неработоспособност поради общо заболяване по издадените болнични листове и за посочения период. Към момента на изплащане на пенсията за ОСВ не са били налице предпоставките за изплащането им в посочения размер. Затова е законосъобразен изводът на административния орган, че към този момент жалбоподателят не е имал правото да получи пенсия за ОСВ в посочения размер. Изплатените му суми са получени без основание, което е установено при условията на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО. Съгласно посочената разпоредба основание за възстановяване на добросъвестно получени суми е представяне след изплащането им на нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

Поради това настоящият съдебен състав намира, че административният акт, предмет на съдебен контрол е издаден при наличие на посочените в закона материални предпоставки и съответства на относимите правни норми. При осъществения съдебен контрол не се констатираха отменителни основания по чл. 146, т. 4 от АПК.

По разноските по делото:

Предвид изхода на делото, искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено за сумата от 100 лева, на основание чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ вр.

чл.37 от Закона за правната помощ вр. чл. 78, ал.8 ГПК.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Д. П., със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. 1, ап. 2 срещу Решение № 2153-21-142 от 21.12.2020 г. на директора на ТП на НОИ – С. град, с което е отхвърлена жалбата му срещу Разпореждане № РНП-1-4-21-00838184 от 09.11.2020 г., на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО, с което на основание чл. 98, ал. 2 от КСО във вр. с чл. 113 и 114, ап. 1 от КСО и е разпоредено да възстанови недобросъвестно получена сума за пенсия за инвалидност поради общо заболяване /ИОЗ/ в размер 15 177,88 лв., от които главница за периода от 01.01.2010 г. до 30.11.2019 г. в размер 9016,20 лв. и законна лихва в размер б 161.68 лв. начислена до 09.11.2020 г., като е посочено, че лихвата по чл. 113 от КСО продължавала да се начислява до окончателното погасяване на задължението.

ОСЪЖДА С. Д. П. да заплати на Национален осигурителен институт сума в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: